

PÉNZÜGYI JOGGYAKORLAT.

Az évközben beszerzett vagyontárgyak értékéből értékcsökkenés címén csak a tényleges használati idő tartamára eső részt szabad leírni. (Közigazgatási Bíróság 1749. számú elvi jelentőségi határozata.) Panaszos azt kifogásolja, hogy az üzletév folyamán beszerzett leltári tárgyaknál az értékcsökkenés címén tartalékolta 7.5 és 15%-ból csak a használati időtartamnak megfelelő arányos részt fogadja el adómentesen a pénzügyi hatóság.

A bíróság ezt a kifogást alaptalannak találta.

Az 1927. évi 400. P. M. számú H. Ö. 14. §. ⁽¹⁾ bekezdésének 3. pontja értelmében értékcsökkenési tartalékolásnak csak olyan mértékben van helye, aminőben a vagyontárgy a használat folytán az üzletév folyamán értékéből veszít. A 3. ponthoz fűzött utasítás ⁽²⁾ bekezdésében említett 7.5%-os tartalékolás, valamint a közlekedési eszközöknél a pénzügyi hatóság által a jelen esetben nem kifogásolt 15%-os tartalékolás tehát nyilván azt jelenti, hogy a szóbanforgó vagyontárgyak értéke egy üzletév alatt értékéből 7.5, illetőleg 15 %-ot veszít a használat folytán. Következik ebből, hogy azoknak a vagyontárgyaknak az értékéből, amelyeket a vállalat évközben szerzett be, amelyek tehát nem voltak egy teljes esztendőn át az elhasználódásnak kitéve, adómentesen csak azt az aránylagos részt szabad leírni, amely az egy évi elhasználódás mérvéből a tényleges használati idő tartamára esik, mert az elhasználódást előidéző használat csak ott kezdődhet, amikor a vállalat a vagyontárgyat megszerezte. Nem írhat le a vállalat adómentesen egy üzletévben sem többet, mint amennyi a használati időtartamnak megfelelően a használat tartamára esik, vagyis azon vagyontárgyak után, amelyek az egész üzletévben át birtokban voltak, a 7.5, illetőleg 15%-ot, azok után pedig, amelyeket évközben vásárolt, a 7.5, illetőleg 15%-nak pro rata temporis a használati időtartamra eső részét.

Az állandó házadómentesség nem illeti meg a nyugdíjas gazdasági cseléd és az uradalmi kőműves által lakott épületet. (Közigazgatási Bíróság 1750. sz. elvi jelentőségű határozata.) A m. kir. közigazgatási bíróság ítélkezési gyakorlata szerint a gazdasági cselédházak akkor is állandóan házadómentesek, ha nem fekszenek is magának a gazdaságnak a területén, minthogy az épületek holfekvése tekintetében a jogszabály különbséget nem tesz. Ennélfogva csupán abból az okból, hogy a házak a községben vannak, a mentességet megtagadni nem volna jogos.

A jelen esetben azonban a mentességet nem lehetett megadni. Mert a bevallás szerint az egyik házban nyugdíjas, a másikban pedig kőműves lakik. Már pedig a nyugdíjast, minthogy szolgálati viszonya, következőleg gazdasági cselédi foglalkozása, tehát minősége is megszűnt, nem lehet többé gazdasági cselédnek minősíteni. De nem minősül ennek az adómentesség szempontjából az uradalomban alkal-